

YETİMLER YURDU

Orada bir yurt, adını unuttuğumuz,
Dağları, ovaları terkedilmiş.
Çocuklar yaşar, yaşar dedikse öylesine.
Ellerinde oyuncaklar, kurtuluşa çare ütopya.

Gözlerinde umut, geceler çığlık.
Anneler dualarda, babalar cihadda.
Evler desen dört duvar, merhamet arar.
Kapı çalınmaz,
Kimse “nasılsın?” demez,
Kimseleri yoktur, olanlar da uzaklarda.

Dünya sayımında sayıya girmezler,
İstatistikte unutulmuş çocukluk.
Yetimhaneler bombalanmış, vicdan firarda,
Analar dört değil dert yemiş.

Bir infak göndersen, dünya değişir belki,
Bir tebessüm versen, kalpler yeşerir.
Aynada saç taramayı bırakamadık hala yangında,
Kamyonlarımız samimiyetsizliğimizin durağında.

Bir yurt var... hâlâ orada,
Her bombada biraz daha büyüyor yetimlik.
Ve biz,
Değmediğinden şükrediyoruz yalnızca.

Muharrem Balcı

Açıklamalı [mb1]:

